

TUA FORSSTRÖM

Azzal ruházzuk föl a lovakat, ami

belőlünk hiányzik: hűséggel és vakmerőséggel. Hűségükért és vakmerőségükért szeretjük őket. Novemberre jár, szél suhint arcomba, hideg csípős eső permetez a fák lombkoronájából. A lovak saját képzeletüktől is megriadnak. A lovak mindentől megriadnak és messzire vágatnak. A természet nem pazarol, a természet szigorú gazdaságossági normák szerint működik. A fák térdig ködben állnak, mozdulatlanul. Van, ami lassan megváltozik, tudom, de amire én emlékszem, nem tér vissza sosem.

Azért írok önnek, mert ott voltam

a hangversenyén, szeptember tizenhatodika volt. Prokofjevét játszott, és oly különös valami ez a zene: olyan tájakra röpít, amelyek nincsenek is. Azóta két kérdés foglalkoztat. Az első a körülményekkel és a sorssal kapcsolatos. A másik Procrisszal, akinek nyoma veszett az erdőn, mert nem bízott eléggé a férjében! Egyszer jártam egy reneszánsz művészeti múzeumban, s ezután ugyanazt láttam mindenütt: az utcán, a földalattin: fényt, selyemkék, különös légyságot. Mindenben! Az emberekben és az állatokban. Egy főiskolán tanítok. Oly szép Szicília, amikor virágba borulnak a citromfák. Bár lehet, hogy ön inkább saját menetrendjét követve utazgat, de azért megkérdezem, hogy a zene helyüinkre zökkent-e, midőn egy felhő úszik be sebesen lakásom ablakán, ahogy reggelente szokott úszni a park fölött, amelyben sétálok.

Hó kavarog a bels ő udvar rózsái fölött,

nem húzott csizmát, nyaka köré nem kanyarított sálat, könyvek lapjai közt motoz, nem tudom, mit kezdhetnék ekkora fénnel!

De hát Maga nem fogadná el ezeket a rikító színeket.

Túl tolakodók, túl

harsányak, túl sok van belőlük!

Őn a szárnyait léghajóra cserélte, egy ilyen esetlen,

rongyból és kötélből font alkotásra, emlékszem rá, igen!

Azelőtt sok mindenem volt, de kevés emlékem. Nem könnyű

megmaradni a tárgynál. Nem könnyű megmaradni a tárgynál.

Remélem, visszatérhetek. Remélem, visszatérhetek a szárnyakkal kapcsolatos

elvi kérdésekre. Merthogy a tény tény marad: a rózsakertet ma éjszaka hibernálta

a fagy. „Az övezet övezet, az övezet az élet,

amibe az ember vagy belepusztul, vagy túléli, miközben

keresztül lépdél rajta. Hogy ez sikerül vagy nem,

csupán önérzet kérdése”. Egy vadnyúl

csaknem beszökkent az Alapítvány előcsarnokába,

egy folt volt csupán a havon, a vadnyúl naptára most októbert mutat.

Őn meglehetősen rosszkedvű,

bár lehet, hogy mindez egy csöppet sem érdekli Magát.

Másrészt viszont folyton panaszkodik.

Azért írok, mert ön réges-rég halott, és mert múlt tavasszal

csodálatosan hangos csicsérgés ébresztett benidormi

szállodaszobámban. Nem szükséges újra meg újra bocsánatot kérniünk, nem

kell mindent újra meg újra megköszönniünk, de meg kell köszönniünk. A Mälaren-tó olyan,

akár az ólom. A többi mer ő fehér és piros.

Válogatta és fordította Jávorszky Béla

Gwerk Ödön: Táj úttal